

РЕШЕНИЕ

№ 290

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 05.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5287** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.49, ал.2 от Закона за кадастъра и имотния регистър (ЗКИР).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано заедно от членовете на УС А. Д и С. А., срещу ЗАПОВЕД № РД-18-2/ 11.01.2012г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър. С процесния административен акт, на основание чл.49, ал.1 ЗКИР, е одобрена кадастралната карта и кадастралните регистри за землището на [населено място], район „Н. Искър”, Столична община (СО).

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваната Заповед, В ЧАСТТА за имот с идентификатор 02511.4604.631.1, представляващ трансформаторен пост – „площадков енергиен обект”, по смисъла на §1, т.41 от Допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката (ДР ЗЕ). Поддържа, че в одобрения кадастрален регистър неправилно са отразени данните за собственика на процесния имот. Твърди, че [фирма] е лицензиант за дейността по разпределение на електрическа енергия на обособената територия на З. Б. (включително територията на Столична община) и в това си качество е собственик на електро-разпределителната мрежа за тази територия, на основание чл.88 ЗЕ. Излага доводи, че съгласно §4, ал.1 и ал.7 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗЕ енергийните обекти, какъвто е процесният, могат да принадлежат единствено на лицензирани енергийни предприятия. Твърди също, че имотът, предмет на жалбата, е изграден по време на

действието на Закона за електростопанството (отм.), съгласно който всички трафопостове са държавна собственост. Счита, че това обстоятелство изключва възможността друг правен субект, различен от него, да се легитимира като собственик на трафопостовите на територията на СО, доколкото [фирма] е правоприменик на държавните енергийни предприятия, съществували преди образуване на [фирма] (Н.). Претендира, че административният орган е бил длъжен да събере данни за собствеността върху имота по реда на чл.37, ал.1 и чл.38, ал.1, т.3 ЗКИР, включително като ги изиска от органите на Националната агенция за приходите (НАП) и от собственика. Моли съда да постанови решение, с което да отмени Заповед № РД-18-2/ 11.01.2012г., в оспорваната ѝ част, както и да върне административната преписка на ответника със задължителни указания за вписване на [фирма] в кадастралния регистър като собственик на имот с идентификатор 02511.4604.631.1. Не претендира за разноски.

Ответникът – изпълнителен директор на АГЕНЦИЯТА по ГЕОДЕЗИЯ КАРТОГРАФИЯ и КАДАСТЪР (АГКК), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юр. С. излага доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение. Претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане на Министерски съвет (МС) №46/07.11.1991г. (л.12-16) е извършено преобразуване на обединенията и комбинатите, както и другите предприятия от системата на Комитета по енергетика в еднолично акционерно дружество с държавно имущество - „Национална електрическа компания”, със седалище в С. и предмет на дейност: производство, пренос, разпределение и пласмент на електрическа енергия.

Със Заповед № ДВ-123-А/ 24.04.2000г. (л.17,18) на председателя на Държавната агенция по енергетика и енергийни ресурси, на основание чл.261, ал.1 и сл. от Търговския закон (ТЗ), [фирма] е преобразувано чрез отделяне на ново еднолично акционерно дружество – [фирма], с предмет на дейност експлоатация на електроразпределителната мрежа, представляваща съвкупност от електропроводни линии и електрически уредби със средно, ниско и високо напрежение, която служи за пренос и разпределение на електрическа енергия с цел доставка на потребителите, присъединени към тази мрежа на територията, на която извършва своята дейност. Съгласно цитираната Заповед, новообразуваното дружество развива дейността си на територията на областите, в които се намират електроразпределителните съоръжения, включени в баланса им.

На 31.07.2000г. председателят на Държавната агенция по енергетика и енергийно регулиране (ДАЕЕР) утвърждава Окончателен разпределителен протокол (л.19-29), съгласно който [фирма] поема активи и пасиви, включени в баланса на [фирма], съгласно Приложения, неразделна част от Протокола.

С Решение № 21/ 20.01.2008г. на Софийски градски съд (СГС) по фирмено дело № 6358/2000г. е вписана промяна в наименованието от [фирма] на [фирма].

На 13.08.2004г. Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (ДКЕВР) е издала на [фирма], на основание чл.39, ал.1, т.3 ЗЕ, Лицензия за разпределение на електрическа енергия с № Л-135-07, със срок 35 години.

Административното производство по създаване на кадастралната карта и кадастралните регистри за територията на район „Н. Искър” – СО е открито със

Заповед № 16-29/ 07.07.2009г. на изпълнителния директор на АГКК, публикувана в Държавен вестник, бр. 65/2009г. Заповедта е разгласена и чрез обявление във всекидневниците „М.“ и „Т.“ от 29.08.2009г. Кадастрална карта и кадастралните регистри за процесната част от територията на район „Н. Искър“ са приети от службата по геодезия, картография и кадастър с Протокол № КД-10-21-63/ 09.12.2010г. (л.42-52) и са обявени на заинтересованите лица чрез публикуване в Държавен вестник, бр. 51/ 05.07.2011г. Срещу данните, отразени в кадастралния регистър за имот с идентификатор 02511.4604.631.1 жалбоподателят е направил писмено възражение рег. № 94-21455-240/ 28.07.2011г. (л.153), което е разгледано от комисията по чл.47, ал.1 ЗКИР, но е оставено без уважение като неоснователно. За да отхвърли възражението комисията е приела, че от една страна за имота има съставен Акт за общинска собственост (АОС) №3201/ 10.05.2002г., а от друга жалбоподателят не е представил документи които да го легитимират като собственик. След изтичане на срока за възражения и допуснатите с решения на комисията по чл.47, ал.1 ЗКИР изменения в приетите кадастрална карта и кадастрални регистри, административният орган е постановил процесната Заповед.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Подадена е в преклузивния срок за оспорване по чл. 49, ал.2 ЗКИР. Настоящият състав приема, че жалбоподателят е „заинтересовано лице“ по смисъла на чл.49, ал.1 ЗКИР, доколкото претендира да е съсобственик на недвижим имот, който непосредствено се засяга от процесната Заповед.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените в жалбата оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

ЗАПОВЕД № РД-18-2/ 11.01.2012г. е издадена от компетентен административен орган, в предписаната форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила за създаване на кадастралната карта и кадастралните регистри - установени в чл.35 – чл.49 ЗКИР.

Съдът приема, че актът, в оспорваната му част, е съответен на материалноправните норми и на целта на закона.

Съгласно легалното определение на чл.2, ал.1 ЗКИР кадастърът е съвкупност от основни данни за местоположението, границите и размерите на недвижимите имоти на територията на Р. Б. набирани, представяни, поддържани в актуално състояние и съхранявани по установен от този закон ред. По смисъла на <http://pravo5.ciela.net/Dispatcher.aspx?Destination=RefDocs&Method=RefsFromActs&DocId=2134918656&IdType=1&No=24&SubNo=0&IdItem=29&DocTitle=%D0%97%D0%90%D0%9A%D0%9E%D0%9D%20%D0%97%D0%90%20%D0%9A%D0%90%D0%94%D0%90%D0%A1%D0%A2%D0%AA%D0%A0%D0%90%20%D0%98%20%D0%98%D0%9C%D0%9E%D0%A2%D0%9D%D0%98%D0%AF%20%D0%A0%D0%95%D0%93%D0%98%D0%A1%D0%A2%D0%AA%D0%A0&lang=bg-BG> <http://pravo5.ciela.net/Dispatcher.aspx?Destination=RefDocs&Method=RefsFromPractices&DocId=2134918656&IdType=1&No=24&SubNo=0&IdItem=29&DocTitle=%D0%97%D0%90%D0%9A%D0%9E%D0%9D%20%D0%97%D0%90%20%D0%9A%D0%90%D0%94%D0%90%D0%A1%D0%A2%D0%AA%D0%A0%D0%90%20%D0%98%20%D0%98%D0%9C%D0%9E%D0%A2%D0%9D%D0%98%D0%AF%20%D0%A0%D0%95%D0%93%D0%98%D0%A1%D0%A2%D0%AA%D0%A0&lang=bg-BG>

[%95%D0%93%D0%98%D0%A1%D0%A2%D0%AA%D0%A0&lang=bg-BG](#)чл. 24 ЗКИР основна единица на кадастъра е поземленият имот, определен с граници съобразно правото на собственост.

По делото не е спорно обстоятелството, че трансформаторният пост – предмет на жалбата, е изграден като държавна собственост, но не са ангажирани доказателства последният да е бил прехвърлен чрез приватизационна сделка в активите на енергийното предприятие и да е станал негова собственост, съгласно чл.17а от Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия (ЗППДОП, отм. ДВ, бр.28/ 2002г.) и чл.1, ал.1 от Постановление на Министерски съвет (ПМС) №201/25.10.1993г. за прехвърляне на вещи права върху недвижими имоти при образуването, преобразуването и приватизирането на държавни предприятия. Процесната сграда за енергопроизводство на [улица]в [населено място] не е сред изрично и изчерпателно изброените в Приложение „Вещноправен режим на ТП към 31.03.2000г. (л.24, л.25), неразделна част от Окончателен разделителен протокол от 31.07.2000г. От друга страна не се оспорва обстоятелството, че процесният трансформаторен пост е бил актуван с АОС №3201/ 10.05.2002г.

Съгласно §67, ал.6 от ПЗР към Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката и енергийната ефективност (ЗЕЕЕ, отм. ДВ, бр. 18/ 2004г.), енергийните обекти представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към датата на влизането в сила на закона са частна държавна или общинска собственост и са изградени със средства от държавния или общинския бюджет, се прехвърлят възмездно на лицензираните еднолични преносни или разпределителни предприятия с държавно или общинско участие в срок до 31 декември 2002г.

В §4, ал.1 ПЗР ЗЕ, приложимата редакция ДВ, бр. 18/2004 г. е предвидено, че енергийните обекти и съоръжения, представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на този закон трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, но са собственост на трети лица, се изкупуват от преносното или от съответното разпределително предприятие в зависимост от принадлежността на обекта към мрежите в 8-годишен срок от влизането в сила на този закон. С изменението на цитираната разпоредба (ДВ, бр. 5/2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) срокът за изкупуване е удължен на 12 години.

В процесния случай жалбоподателят не е ангажирал доказателства, че е придобил собствеността върху процесния трафопост при условията на §67, ал.6 ПЗР ЗИД ЗЕЕЕ или респективно на §4, ал.1 ПЗР ЗЕ.

Законовото изискване енергийните обекти да са собственост единствено на лицензираните енергийни предприятия само по себе си няма вещноправен ефект и не предполага преминаване на собствеността върху енергийните обекти върху тези дружества само на това основание. Напротив, видно включително и от последното изменение на §4, ал.1 ПЗР, волята на законодателя е собствеността да се придобие чрез изкупуването им от преносното или от съответното разпределително предприятие в зависимост от принадлежността на обекта към мрежите.

По изложените доводи съдът приема, че ЗАПОВЕД № РД-18-2/ 11.01.2012г., в оспорваната ѝ част, е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.4 АПК и чл.8 във вр. чл.7,

ал.1, т.4 от Наредба №1/ 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответника се дължат разноси, в размер на 150 (сто и петдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу ЗАПОВЕД № РД-18-2/ 11.01.2012г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: 1309 С., район „И.“, [улица], да заплати на АГЕНЦИЯТА ПО ГЕОДЕЗИЯ, КАРТОГРАФИЯ И КАДАСТЪР, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1618 С., кв. П., [улица], сумата от 150 (сто и петдесет) лева – разноси по адм. дело №5287/ 2012г.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова